

Öregdiákok visszaemlékezései

Öt kérdés Kristó Gyula professzorhoz

- Milyen volt a régi tanítás, illetve a tanár-diák viszony?

- Én 1953-57 között jártam ebbe az iskolába. Annak az iskolának az értékeléséhez tudni kell azt, hogy az első évfolyam voltunk, amely az új épület egyik felét vette birtokába 1953-ban. Munkás-paraszt gyerekek lévén, a kétemeletes új iskolaszárny önmagában is áhitattal töltött el bennünket. Azt hiszem, megilletődöttebben léptük át az iskola küszöbét, mint a ma középiskolásai. Számunkra a gimnázium valami nagy és szent dolognak tűnt akkor, mi ahhoz a nemzedékhez tartoztunk, amely előtt nagy lehetőségek álltak.

Ami a tanár-diák viszonyt illeti, ezt természetesen tanára válogatta, tanítottak bennünket nagyon szigorú és kevésbé szigorú tanárok, összességében azonban azt az időszakot egy eléggé szigorú iskola-vezetési politika jellemezte. Természetesen a mi generációnk nem rendelkezett olyan széleskörű jogokkal, mint a mai fiatalság, akkoriban még nem sokat beszéltek a szocialista típusú tanár -diák viszony kialakításáról és fölvirágzásáról. Már akkoriban is jelentkezett a túlterheltség, általában 6 órát abszolváltunk naponta, délutánonként szakköri, illetve sportfoglalkozásokra jártunk. Mindent összevéve nagyon kellemes emlékeim vannak az Orosházán eltöltött diákévekről.

- A gimnáziumi négy év mit jelentett további pályafutása során?

- Hogy a négy év mit jelentett, azt nagyon nehéz megfogalmazni. Hisz ez a négy év a megelőző nyolc évvel és az utána következő öt évvel, valamint az azóta munkával eltöltött huszonegy évvel együtt értékelendő, nyilvánvaló, hogy egy folyamat részeként nagyon sokat jelentett.

Akartam, igyekeztem tanulni, ezt a tanulási lehetőséget az iskola a maga jó értelemben vett szigorával a legmesszemenőbbekig segítette, partnerre lettem az iskolában, s az iskola is partnerre lelt bennem és még jó néhány diákban. Az iskola által nyújtott munició véleményem szerint nagyon jelentős.

-Az érettségi után hogyan alakult élete?

- Érettségi után beiratkoztam a szegedi egyetem bölcsészkarára, 1962-ben végeztem magyar-történelem - latin szakon. S tulajdonképpen egy munkahelyen dolgozom 1957 óta, tudniillik rögtön bent maradtam az egyetemen, s végigjártam a "szamárlétrát", gyakor-nok, tanársegéd, adjunktus, docens, majd professzor lettem. Több éve professzor vagyok már, s néhány társadalmi, illetve állami megbízást is betöltök a József Attila Tudományegyetemen. Nincs tulajdonképpen mit mondani, hiszen ez egy szintelen, nyilegyenes pályalátványos bukások és nagy sikerek nélkül, amelyet nagyon sok középiskolásnak kívánok.

- Most milyen témákkal foglalkozik?

- Árpád-kori történelemmel foglalkozom 1959 óta, tehát egyre mélyebbre ásom bele magam a magyar történelem egy 400 éves korszakába. Munkámról ugyanazt tudom elmondani, mint egész pályafutásomról: meglepetések, bukások, nagy sikerek nélkül teszem egyszerűen a dolgom.

- Hogyan tudná összehasonlítani a régi és az új iskolát?

- Nem vállalkozom összehasonlításra, mert a mai iskoláról nincsenek megbízható információim. A régi gimnázium országosan jegyzett iskola volt, nagyon remélem, hogy megőrizte hírét, s ez a jövőben is így lesz.

(Gyurkó - Balogh)